Quelle: http://manuscripta.at/?ID=26015
Copyright: Admont, Benediktinerstift

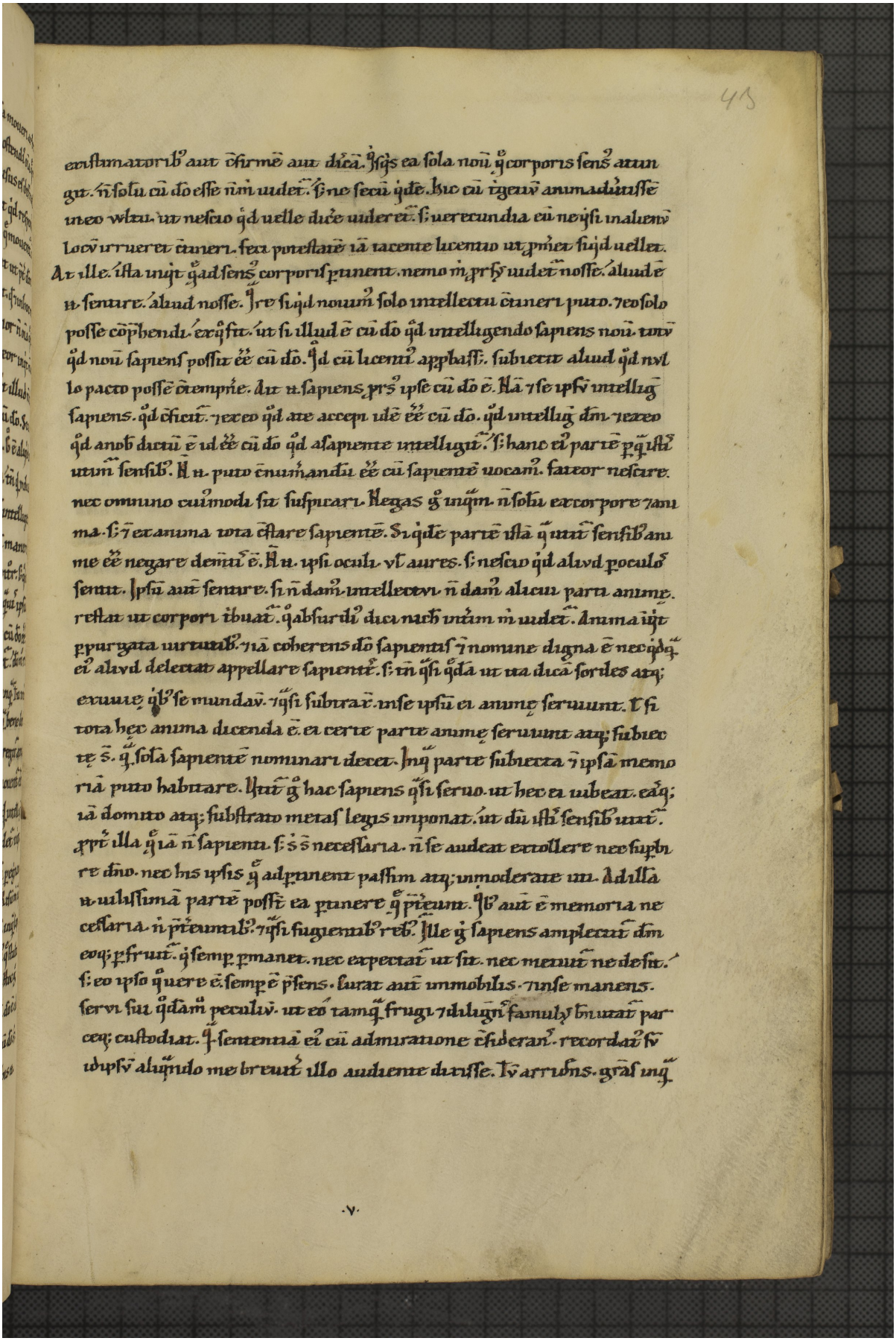

43

existimatoribus aut confirmet aut dicat. Quis ea sola nouit quod corporis sensus attingit. Ni solum cui do esse nihil uidet. Si ne secum quidem. Hic cum ingenuus animaduisse uideo uultu. ut nescio quid uelle dicere uideretur. Si uerecundia eum ne quisi in alienum locum irruere et tuenti. seu potestate iam tacente licentiam ut prior sibi id uellet. At ille. Ista unit quod sensus corporis putent. nemo mihi prius uidet posse. aliud esse sentire. aliud nosse. Ire si quid nouum solo intellectu tuenti putem. Ideo solo posse comprehendi. Cur fit. ut si illud est cui do quod intelligendo sapiens nouit. tunc quod nouit sapiens possit esse cum do. Quod cum licentiam appetisset. subiecit aliud quod nullo pacto posse contempnere. dixit sapiens prius ipse cum do est. Iam se ipsum intelligit sapiens. quod efficit. Ideo quod ante accepit uidetur esse cum do. quod intelligit dum. Ideo quod anobis dictum est id esse cum do quod a sapiente intelligitur. Si hanc cum partem pecuniam sensibus. Iam putem enumerandum esse cum sapientem uocamus. fateor nescire. nec omnino cuiusmodi sit suspicari. Negas quoque in quem. nisi solum extra corpore et anima. Si et extra anima tota estare sapientem. Si quidem partem illam quam uiuit sensibus anime esse negare demens est. Iam ipsi oculi et aures. Si nescio quid aliud poculos sentiunt. Ipsum autem sentire. si non dam intellectum. non dam alicui parti animae. restat ut corpori tribuatur. quabsurdum dicit nach intum in uidetur. Anima igitur purgata uirtutibus. iam coherens do sapientis et nomine digna est nec quidquam eum aliud delectat appellare sapientem. Si in qui quidam ut ita dicam sordes atque excuuiae quibus se mundauit. quasi subtrahit. in se ipsum et animae seruuunt. Et si tota haec anima dicenda est. ea certe parte animae seruuunt atque subiectae s. quam sola sapientem nominari decet. Inquam parte subiecta et ipsam memoriam putto habitare. Vtut quoque hac sapiens quasi seruo. ut hoc et iubeat. eaque iam domito atque substrato metas legis imponat. ut dum istum sensibus uitam. propter illa quae iam non sapientem. Si sunt necessaria. nisi se audeat extollere nec superiore dno. nec his ipsis quae adpetunt passim atque immoderate uti. Ad illam autem ultimam partem posse ea putere quae pretium. Quibus autem est memoria necessaria. in pretiumbus. et quasi fugientibus rebus. Ille quoque sapiens amplectitur dum eoque perfruitur. quae semper permanet. nec expectat ut sit. nec metuit ne desit. Si eo ipso quaerere est semper praesens. curat autem immobilis. et in se manens. seruit suum quidam peculium. ut eo tamquam frugi et diligentem famulus utitur parcere custodiat. Quam sententiam ei cum admiratione considerant. recordatus sum quidem aliquando me breuiter illo audiente dixisse. Tu arrionis. gratias inquam